

mong đợi điều đó nhất ở con. Con có thể có những lý do gì cho sự giằng xé đó cơ chứ?" Lý do thực sự chính là những tham vọng điên cuồng của chàng thanh niên sớm phát triển này, cũng như ảnh hưởng đôi khi mang tính độc hại của chủ nghĩa lãng mạn Đức. Giáo sư Ernst Kux đã nhắc nhở chúng ta rằng Marx, vốn hoàn toàn không phải là một "trí tuệ khoa học" trong những năm tháng tuổi trẻ, thực chất thuộc về dòng chảy chính của chủ nghĩa lãng mạn Đức. Ông luôn "cảm nhận" trước, rồi sau đó mới đi tìm "bằng chứng khoa học cho những cảm xúc của mình".

Marx thời trẻ, người có sức hút đáng kể đối với Phe Tân Tả (New Left), từng quen biết Bettina von Arnim và Arnold Ruge, đồng thời là bạn thân của Heinrich Heine – người đã sớm cảm thấy không thể chịu nổi Marx. Heine gọi Marx là một *docteur en révolution* (tiến sĩ cách mạng) và một "kẻ vô thần tự phong làm thần". Tuy nhiên, Marx thời trẻ về bản chất là một nghệ sĩ, hoặc ít nhất là một người khao khát trở thành nghệ sĩ, kẻ đã sáng tác những vần thơ tầm thường và cũng lên kế hoạch xuất bản một tạp chí phê bình kịch nghệ. Việc không thể hiện thực hóa những ước mơ của mình đã biến ông thành một kẻ cách mạng, và ở đây chúng ta thấy một sự tương đồng mạnh mẽ với Hitler. Người nghệ sĩ vĩ mô muốn tiêu diệt thế giới đã không biết trân trọng mình. Không có gì đáng ngạc nhiên, bởi lẽ nghệ thuật là sự sáng tạo, và một con người không được phép sáng tạo thì hoàn toàn bị bóp nghẹt.

Đối với Marx, hoạt động nghệ thuật chính là bản chất cốt lõi của hoạt động con người. Giấc mơ lớn của ông là một xã hội Cộng sản, nơi "con người toàn diện, phong phú và sâu sắc không bị giới hạn trong một lĩnh vực hoạt động độc tôn, mà có thể phát triển bản thân ở mọi ngành nghề, nơi xã hội điều tiết việc sản xuất chung và giúp họ có thể hôm nay làm việc này, ngày mai làm việc khác, buổi sáng đi săn, buổi trưa đi câu cá, buổi chiều chăn nuôi, sau bữa ăn tham gia phê bình, đúng như sở thích của mình – mà không bao giờ trở thành một thợ săn, một người câu cá, một người chăn cừu hay một nhà phê bình." Như người ta có thể dễ dàng nhận thấy, các tư tưởng của Fourier và chủ nghĩa không tưởng về một thiên đường hạ giới đã tô điểm sâu sắc cho tư duy của ông. Đồng thời, Marx ngày càng mang tầm nhìn mang tính Prometheus. Ông đặt con người vào vị trí của Thiên Chúa; khái niệm *Übermensch* (siêu nhân) xuất hiện trong các tác phẩm của ông. Không cần phải nói, tất cả những điều này khác xa với Chủ nghĩa Lenin và gần gũi hơn nhiều với Cánh tả Mới. Tuy nhiên, dòng máu nghệ thuật thuần túy và sự quan tâm của ông dành cho nghệ thuật (giống như trường hợp của Hitler) không bao giờ biến mất hoàn toàn. Marx vẫn luôn là một nhà mỹ học.